

Målnummer:	2044-04	Avdelning:	2
Avgörandedatum:	2005-12-21		
Rubrik:	En ambulansförarens merkostnader för måltider har ansetts som inte avdragsgilla levnadskostnader. Inkomsttaxering 2001.		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none">• 20 § andra stycket, 33 § 1 mom. kommunalskattelagen (1928:370)• 33 § anvisningarna punkt 3 kommunalskattelagen (1928:370)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• R 1977 1:49• RÅ 1982 1:57		

REFERAT

Skattemyndigheten i Malmö avslag den 28 november 2001 O.S:s yrkande om att vid 2001 års inkomsttaxering medges avdrag för ökade levnadskostnader med 8 750 kr.

O.S. överklagade skattemyndighetens beslut och vidhöll sitt yrkande. Han anförde bl.a. följande. Han tjänstgör som chaufför i en akutbil. Arbetsspassen är på 24 timmar. På grund av den korta inställelsetiden (90 sekunder) och mängden larm måste måltider mycket ofta lämnas helt eller delvis oätna vilket gör att måltider måste betalas två gånger. Han erhåller ingen ersättning från arbetsgivaren för kostnader.

Skattemyndigheten vidhöll i omprövningsbeslut sitt beslut.

Länsrätten i Skåne län (2002-09-11, ordförande Hellerstedt) yttrade: Enligt 33 § anvisningspunkten 3 kommunalskattelagen (1928:370), KL, har skattskyldig som i sitt arbete företagit resor som varit förenade med övernattningsutom den vanliga verksamhetsorten, rätt till avdrag för den ökning i levnadskostnaden, som han haft på grund av att han vistas utom sin vanliga verksamhetsort. - Länsrätten gör följande bedömning. - En grundläggande förutsättning för rätten till avdrag är att den skattskyldige övernattar utom verksamhetsorten. Då O.S. inte uppfyller denna förutsättning kan han inte medges avdrag för ökade levnadskostnader. - Länsrätten avslår överklagandet.

O.S. fullföljde sin talan hos kammarrätten.

Skatteverket ansåg att överklagandet skulle avslås.

Kammarrätten i Göteborg (2004-02-13, Rispe, Hansson, Vennersten, referent) yttrade: Enligt 33 § KL får från intäkt av tjänst avdrag göras för samtliga utgifter, vilka är att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten. Kostnader för skattskyldigs måltider utgör normalt personliga levnadskostnader som enligt 20 § KL inte är avdragsgilla. Avdrag medges exempelvis inte för den ökning i levnadskostnaden som en skattskyldig kan få kännas vid på grund av att han vid tjänsteförrättning utan övernattningsutom (endagsförrättning) inte kan äta samtliga måltider hemma. I prop. 1989/90:50 s. 76 sägs att fördyringen för den enskilde vid endagsförrättningar normalt uppgår till så begränsade belopp att det inte finns anledning att skattemässigt kompensera honom för denna genom en avdragsmöjlighet. - I O.S:s fall är den dubbla kostnad för måltid som han i vissa fall får kännas vid helt betingad av de speciella villkor som gäller för hans arbete som akutbilschaufför och beror inte på att han inte kan äta samtliga måltider hemma. Kostnaden får anses nödvändig för att O.S. skall kunna fullgöra sina arbetsuppgifter. Med hänsyn härtill är han berättigad till

avdrag för den kostnadsökning som uppkommer. - O.S. har yrkat avdrag med (130 dagar à 75 kr per dag ./ 1 000 kr =) 8 750 kr. Något underlag för påstådda kostnader föreligger inte. Kammarrätten finner inte att O.S har gjort sannolikt att dubbel kostnad för måltid uppkommit samtliga 130 dagar och att den då uppgått till 75 kr per dag. Han bör därför endast medges avdrag med belopp som kan anses skäligt. Avdrag kan medges för skäliga 50 dagar à 50 kr per dag, således (2 500 -1 000 =) 1 500 kr. - Kammarrätten bifaller överklagandet endast på så sätt att O.S medges avdrag för merkostnader för måltider med 1 500 kr.

O.S. överklagade och yrkade att han skulle medges avdrag för ökade levnadskostnader i form av merutgifter för måltider med 8 750 kr avseende 130 dagar under det aktuella året.

Skatteverket överklagade och yrkade att Regeringsrätten skulle förklara att avdrag inte skulle medges för merkostnader för måltider.

Vardera parten bestred bifall till motpartens yrkande.

Regeringsrätten (2005-12-21, Billum, Nordborg, Dexe, Nord, Hamberg) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. Av handlingarna i målet framgår följande. O.S. var anställd som ambulansförare och hade under sin arbetstid skyldighet att vid s.k. ambulanslarm inställa sig inom 90 sekunder. Vid ambulanslarm exempelvis när han åt lunch ledde lunchavbrottet ofta till att han måste köpa en ny måltid när uppdraget var klart. Hans arbetsgivare lämnade ingen särskild ersättning för de kostnader som då uppkom.

Frågan i målet är om O.S. haft rätt att vid inkomsttaxeringen göra avdrag för sina merkostnader för måltider och, om så är fallet, med vilket belopp.

Enligt 20 § KL som är tillämplig vid den aktuella taxeringen, får vid inkomstberäkningen avdrag inte göras för den skattskyldiges levnadskostnader (motsvarande bestämmelse finns numera i 9 kap. 2 § inkomstskattelagen /1999:1229/, IL).

I 33 § 1 mom. KL finns huvudregeln att från inkomst av tjänst avdrag får göras för samtliga utgifter, vilka är att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten. Av punkt 3 av anvisningarna till 33 § KL framgår vidare att avdrag kan medges för ökade levnadskostnader, bl.a. merkostnader för måltider, som den skattskyldige haft på grund av att han företagit resor som varit förenade med övernattnings utanför den vanliga verksamhetsorten (se numera 12 kap. 1 och 6 §§ IL). Reglerna i KL fick sin utformning vid en lagändring som innebar att avdragsmöjligheterna begränsades fr.o.m. 1991 års taxering. Tidigare kunde avdrag för ökade levnadskostnader medges även vid s.k. endagsförrättningar, dvs. utan att någon övernattnings utanför den vanliga verksamhetsorten förekom. Som skäl för lagändringen angavs främst att fördyringen för den enskilde vid endagsförrättningar normalt uppgick till så begränsade belopp att det inte fanns någon egentlig anledning att behålla en avdragsrätt och att en slopad avdragsrätt skulle medföra administrativa förenklingar (prop. 1989/90:50 s. 76 f., bet. 1989/90:SkU10 s. 81).

Det kan konstateras att O.S:s merkostnader inte haft samband med någon resa i tjänsten som varit förenad med övernattnings utanför den vanliga verksamhetsorten. Regeringsrätten finner vidare att kostnaderna får anses som sådana levnadskostnader som avses i 20 § KL och som inte får dras av. Rätt till det yrkade avdraget föreligger därför inte.

Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten upphäver kammarrättens dom och fastställer det slut länsrättens dom innehåller.

Föredraget 2005-11-30, föredragande Kållberg, målnummer 2044-04

Sökord: Inkomst av tjänst

Litteratur: Prop. 1989/90:50 s. 76 f.; bet. 1989/90:SkU10 s. 81
